

Inhoud

Redactioneel 77

Remy HiraSing

Hoe groeien te vroeg geboren kinderen in Nederland gedurende de eerste vier levensjaren? Resultaten van het Pinkeltje

Onderzoek II 78

E.M.J. ten Vergert-Jordans, I.F.A. Bocca-Tjeertes, J.M. Kerstjens, S. van Buuren, A.F. de Winter, S.A. Reijneveld en A.F. Bos

Grote variatie in diagnostiek en behandeling van obese kinderen door kinderartsen 88

H. Talma, L. Schwiebbe, C.M. Renders, E.G.A.H. van Mil, W.P.F. Fetter, S. Kalidien en R.A. HiraSing

Referaat. Veel obese kinderen hebben risicofactoren voor hart- en vaatziekten 92

J.E. Kist-van Holthe

Referaat. Effectiviteit van frenulotomie bij een korte tongriem: een gerandomiseerde trial 95

N. Heerdink

Stuur uw kopij naar:
jgz@bsl.nl

Spreek ze aan!

In dit redactioneel wil ik het volgende verhaal met jullie delen. Ik moest in Amsterdam opponeren bij een promotie van een collega. Zoals gebruikelijk had ik drie vragen voorbereid. Ik beslis meestal vlak voor de promotie welke vraag ik ga stellen. Daar heb ik de tijd, maar vooral de rust voor nodig. Daarom zorg ik ervoor ruim voor aanvang (deze keer tien uur) aanwezig te zijn. Ik was er nu al om negen uur 's morgens en dus ruim op tijd.

Het was redelijk weer, dus dacht ik buiten een plekje te zoeken voor de laatste voorbereidingen. Vlakbij was een bankje. Hierop zat, in het midden, een donkere allochtoon een sigaret te roken. Ik vroeg hem of ik naast hem mocht komen zitten. Hij knikte, maar bleef in het midden zitten. Hij zag mij aarzelen en vechten met mijn twee tassen vol intellectueel eigendom en vroeg of hij mij kon helpen. Ik zei natuurlijk van niet, want ik dacht, dadelijk gaat hij er vandoor met mijn spullen, maar toen hij vroeg of hij zou opschuiven, sloeg ik dat aanbod niet af. Ik dacht: deze jongen heeft kwaliteiten. Ik besloot verder met hem van gedachten te wisselen, in plaats van mij voor te bereiden op de promotie. Hij zag er Afrikaans uit. Als rechtgeaarde Hollandse Surinamer viel mij op dat hij goed Nederlands sprak. Dat kwam omdat hij in Nederland geboren en getogen was, liet hij me weten, waarop ik hem vroeg wat hij dan hier zat te doen, en of hij niet naar school moest. Hij had echter vrij en vertelde uit zichzelf dat hij op het Regionaal Opleidingen Centrum zat. Omdat ik dit niet geloofde, vroeg ik hem welke drugs hij gebruikte. 'O, bedoelt u dat.' Snel gooide hij het over een andere boeg en vroeg wat ik hier deed. Maar die vraag wilde ik niet beantwoorden. Intussen had hij gezien dat ik wat last had van mijn gezondheid en vroeg wederom of hij mij kon helpen. Op dat moment maakte ik gebruik van mijn ervaring als schoolarts en gaf hem een preek over schoolgaan. Ik legde hem uit wat hij kon betekenen voor de mensen in het geboorteland van zijn ouders. Mijn belangrijkste boodschap? Dat je kansen direct moet grijpen als ze zich voordoen, zeker als je nog gezond bent zoals hij. Zowel hij als ik waren tevreden en straalden. 'Bedankt,' zei hij. 'Ik zal er goed over nadenken.' Ik dacht, dit zijn de parels. Alle jongeren willen iets betekenen, neem ze serieus. De kunst is om aan te sluiten bij hun denkbepelden. Zij kunnen veel, maar je moet ze motiveren. Belangrijk is dat ze beseffen dat zij iets kunnen. Mijn oproep? Laat ze niet in de steek. Spreek ze aan!

Remy HiraSing